

zjištěna znalci. Vytykaná neúplnost dotýká se podkladu, na kterém bylo výši škody zjistit, tedy skutečnosti rozhodné. V případě, že pachatel cizí věci nezničil, nýbrž jen poškodil, nerovná se ovšem způsobená jím škoda ceně (hodnotě), jakou měla věc před poškozením, nerovná se však ani pouze výši nákladů, jichž bylo zapotřebí, by věc byla uvedena v takový stav, při němž se jí jakž takž mohlo zase používat k účelu, jemuž slouží. Vždyť zjedná se dle Šu 1323 obč. zák. náhrada způsobené škody jen tím, že se vše vrátí ve stav dřívější, nebo, není-li to možno, zapraví se odhadní cena. Výše škody, obžalovaným na dveřích způsobené, rovná se proto rozdílu mezi cenou, jakou měly dveře před činem obžalovaného, a cenou, jakou měly pro poškození, neboli výši nákladů, jichž jest zapotřebí k takové opravě, již zjedná se co do pevnosti a trvanlivosti a ve všech jiných směrech tentýž stav, v jakém byly dveře před poškozením. Pro výpočet výše škody v tomto správném smyslu neposkytovala výpověď poškozeného Albína H-a, přihlíží-li se k celé výpovědi, nikoliv, jak nalézací soud neprávem činí, jen k části její, ze souvislosti celé výpovědi vytržené, spolehlivého podkladu, takže bylo výši škody dle Šu 99 tr. ř. zjistit slyšením svědků nebo znalci. Zamítnuv přes to návrh veřejného žalobce na zjištění škody znalci, porušil nalézací soud zásadu Šu 3 tr. ř., dle něhož jest mu se stejnou bedlivostí přihlížeti také k okolnostem, sloužícím k usvědčení obžalovaného. Dle četnického oznámení byly dveře značně poškozeny; dle výpovědi Albína H-a byly obě výplně dveří prolomeny; nelze proto předem vyjádřiti, že slyšením znalců bude zjištěna škoda, 2000 Kč převyšující; tím méně, že na poškození dveří vypadne patrně dosti značná část ze 700 Kč, jež udal svědek H. jako nejnižší hranici celkové škody, způsobené mu poškozením dveří, rozbitím lampy, asi 12 sklenic a 12 lahví a rozvikláním skoro všech židlí, které byly v nálevně. Zamítací usnesení mohlo tudíž míti na rozhodnutí účinku, který jest obžalobě na újmu co do zjištění výše škody, na níž závisí posouzení poškození dveří buď jako zločinu nebo jako přestupku.

Čís. 1349.

Stvrzenka vydaná odběrateli správou dolu na základě Šu 46 zákona ze dne 19. dubna 1920, čís. 260 sb. z. a n., není listinou veřejnou ve smyslu Šu 199 písm. d) tr. zák. Padělání soukromé listiny zakládá skutkovou podstatu zločinu neb přestupku podvodu, třeba bylo trestno též dle trestního zákona důchodkového, pak-li jsou splněny předpoklady uvedené v §§ 197, 200, 201 písm. a) neb 461 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1923, Kr I 1233/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 10. října 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Stížnosti nelze upřít oprávnění, pokud s hlediska zmatku dle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. napadá výrok, odsuzující stěžovatele pro zločin dle §§ 197, 199 písm. d) tr. zák., uvádějíc, že stvrzenka, kterou stěžovatel padělal a finančním orgánům předložil, není listinou veřejnou, nýbrž soukromou. Nalézací soud považoval ji podle rozhodovacích důvodů za veřejnou listinu proto, že ony stvrzenky jsu zákonem o dávce uhelné předeepsány a slouží za průkaz zaplacení dávky. Soud nalézací je na omylu. Dle Šu 292 c. ř. s. dlužno pokládati za veřejné listiny takové listiny, které byly zřízeny veřejným úřadem v mezích jeho úředních oprávnění neb osobou věrou veřej. nadanou, v oboru působnosti jí přikázaném, v předeepsané formě. O takové listině však nemůže býti zde řeči. Jak z dotyčné stvrzenky vidno, jedná se o stvrzenku vydanou správou dolu »Anna« na základě Šu 46 zákona ze dne 19. dubna 1920 o úpravě uhelného hospodářství čís. 260 sb. z. a n. a Šu 30 nařízení ze dne 26. dubna 1920 čís. 261 sb. z. a n., jímž se zákon ten provádí. Dle Šu 46 cit. zák. jsou povinni podnikatelé vydati odběratelům o uhlí, které jim odevzdávají jinak, nežli prostřednictvím veřejných podniků dopravních, zvláštní stvrzenku podle ustanovení prováděcích nařízení, a ti, kdož uhlí takové dopravují, jsou povinni, vykázati se finančním orgánům na požádání při dopravě těmito stvrzenkami. Dle Šu 30 cit. nařízení je povinen podnikatel dolu o uhlí takto vydaném vésti zvláštní rejstřík, obsahující juxta a stvrzenku stejného znění. Stvrzenka se vydá současně s uhlím odběrateli, jenž je povinen po dobu dopravy ji chovati při sobě a dozorcím orgánům na požádání ukázati neb na potvrzení vydati. Z těchto ustanovení plyne, že dotyčná stvrzenka jest listinou vydanou osobou soukromou k usnadnění důchodkového dozoru. Ani zákon ani nařízení neprohlašují průkazy ty za listiny veřejné ani nemluví o tom, že úředníky správy dolů v tomto směru jejich působnosti dlužno pokládati za osoby nadané veřejnou věrou. Jedná se tedy o listinu soukromou, jejíž padělání nelze podřaditi pod skutkovou podstatu dle §§ 197 a 199 d) tr. zák. Nelze však přisvědčiti dalšímu názoru stížnosti, že dlužno proto pokládati čin stěžovatelův nanejvýše za důchodkový přestupek. Okolnost, že nějaký čin podléhá trestní sankci dle důchodkového zákona trestního, nemůže vyloučiti použití obecného trestního zákona. Podle všeobecných zásad právních, jež uznává též důchodkový zákon trestní (§ 103) nemohou ustanovení tohoto zákona zrušiti ustanovení všeobecného trestního zákona, nýbrž dlužno uložití oba tresty vedle sebe. Jen v případech výjimečných (§ 250 důch. tr. zák.) soud důchodkový může přihlížeti k trestu, soudem uloženému. Lze tedy padělání a předložení i soukromé listiny podřaditi pod skutkovou podstatu zločinu nebo přestupku podvodu za předpokladů, uvedených v §§ 197, 200, 201 a) tr. zák. nebo Šu 461 tr. zák. Předpokladů těch však nalézací soud nezjistil. Zjišťuje sice, že stěžovatel padělal stvrzenku proto, by nemusil zdaniti fůru uhlí, kterou koupil a prodal, a že zamýšlel tím kontrolní orgány uvésti v omyl. Nezjišťuje však, aspoň ne dosti zřetelně, že padělanou stvrzenku předložil skutečně nějakým orgánům dozorcím, a b y j e u v e d l v o m y l. Neboť zjišťuje též, že stěžovatel tehdy předložil orgánům nejprve padělanou stvrzenku a teprve

po upozornění, že je na uhlí »mittel« a ne na kovářské, které měl na voze, že ukázal správnou stvrzenku, nepřihlíží však k dalšímu doznání stěžovatele, že se tehdy přehmátl a že padělal onu stvrzenku, by nemusil zdaniti jinou řůru uhlí deputátního, kterou koupil a prodal 2 dny před pozastavením svému otci. Okolnosti ty by však poukazovaly k tomu, že padělanou stvrzenku orgánům dozorcím nepředložil v úmyslu, by je uvedl v omyl, kdyžť pozastavená řůra byla kryta správnou stvrzenkou. Že však padělanou stvrzenku již dříve byl předložil, zjištěno není. Schází také další rozhodující zjištění, zda jednalo se skutečně o uhlí deputátní (o uhlí dávce nepodléhající) čili nic, a zda utrpěl neb měl tím utrpěti stát škodu na majetku, jmění nebo právech a jakou. Nelze tedy rozhodnouti ve věci samé.

Čís. 1350.

Padělání peněz a cenných papírů (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.).

Padělané peníze udává za pravé (§ 4, odstavec třetí, zák.) nejen ten, kdo je s á m posunuje vědomě za pravé v jich oběhu, nýbrž i ten, kdo se domáhá tohoto cíle buď poslem anebo spoluvinníkem.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1923, Kr I 1335/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. listopadu 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem dle Šu 4. (3) zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska zmatku dle Šu 281. č. 9 a) tr. ř. stížnost uplatňuje, že skutková podstata přečinu dle Šu 4. (3.) zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269. sb. z. a n. vyžaduje, by pachatel uváděl přímo v oběh peníze padělané vědomě za pravé, a že nelze tedy činiti stěžovatele zodpovědným za budoucí nezjistitelné jednání (úmysl) osoby, která by byla bankovky padělané od stěžovatele převzala jako nepravé a tak mu přičítati t. zv. dolus eventualis. Stěžovatel jest na omylu, neboť nalézací soud po stránce subjektivní zjišťuje, že stěžovatel počítá s tím, že číšník v obecním domě nebo jiná osoba bankovky koupí a pak nepozorovaně prodá za pravé. Tím zjišťuje, že stěžovatel zamýšlel použití číšníka neb jiné osoby za nástroje k udání dotyčných bankovek za pravé. Může tedy býti řeč jen o t. zv. dolus direktus; nikoliv eventualis. Že by však bylo při přečinu dle Šu 4. (3.) cit. zák. vyloučeno, dopustiti se ho pomocí třetí osoby jako nástroje ničím odůvodněno není. Dle Šu 239. tr. zák. platí předpis Šu 5. tr. zák. také pro přečiny, pokud zákon sám v jednotlivých případech nenařizuje odchylky nebo pokud výjimky takové ze zvláštní povahy přečinu neplynou. V Šu 4. (3.) cit. zák. taková výjimka nařizena není a nelze seznati, proč by měl býti beztrestným ten, kdo udává peníze padělané za peníze pravé spoluvinníkem. Podstata